



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Motolský ordovik, občanské sdružení**, se sídlem Praha 5, Ordovická 3, IČ: 28555805, proti žalovanému: **Městská část Praha 13**, se sídlem Praha 5, Sluneční náměstí 13/2580, zast. JUDr. Josefem Machem, advokátem se sídlem Praha 2, Budečská 974/6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí starosty Městské části Prahy 13 ze dne 17.3.2009 č.j.: 152/star/2009

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí starosty Městské části Praha 13 ze dne 17.3.2009 č.j. 152/star/2009 a rozhodnutí Městské části Praha 13 ze dne 4.2.2009 č.j. 2/2009, ev. č. P13-07107/2009 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Úřad městské části Praha 13, odbor kanceláře starosty rozhodnutím ze dne 4.2.2009 č.j. 2/2009, ev. č. P13-07107/2009 nevyhověl žádosti žalobce o poskytnutí informace v podobě smlouvy o poskytnutí příspěvku na veřejnou infrastrukturu Západního města, uzavřené mezi Městskou částí Praha 13 a společností N.J.B. REAL a.s. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) starosta Městské části Prahy 13 zamítl odvolání žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace a toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobou ze dne 1.5.2009 podanou u Městského soudu v Praze a opravenou podáním ze dne 6.11.2009 se žalobce domáhal jednak zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení

prvostupňového rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13 o odmítnutí žádosti o informace, a dále toho, aby soud žalovanému nařídil vydat žalobci požadovanou informaci, tj. „Smlouvu o poskytnutí příspěvku na veřejnou infrastrukturu Západního města“ uzavřenou mezi Městskou částí Praha 13 a společností N.J.B. REAL a.s. (dále jen „předmětná smlouva“). V žalobě nejprve konstatoval, že dne 21.1.2009 požádal žalovaného o poskytnutí informace – předmětné smlouvy, a to podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí a podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Dne 4.2.2009 mu bylo doručeno rozhodnutí odboru kanceláře starosty Městské části Praha 13 č.j. 2/2009 ev.č.: P13-07107/2009 ze dne 4.2.2009, o odmítnutí žádosti o informace. Odvolání, které proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti podal, bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 25.3.2009.

Žalobce namítl, že žalovaný se k jeho žádosti o informaci vyjádřil velmi obecně v rozhodnutí o odmítnutí žádosti, v němž odkázal na nesouhlas druhé smluvní strany, která byla údajně písemně požádána o souhlas s poskytnutím informace, avšak doručila své nesouhlasné stanovisko, odůvodněné odkazem na obchodní tajemství. Žalovaný se s tímto stanoviskem bezvýhradně a ochotně ztotožnil a navíc konstatoval, že se nejedná o využívání veřejných prostředků. Vůbec se nenamáhal alespoň naznačit zdůvodnění, které ho vedlo k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Pouhý odkaz na cizí stanovisko namísto vlastního zdůvodnění je dle mínění žalobce v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem (dále jen „správní řád“). Takový způsob rozhodování je v právní literatuře i některých soudních rozhodnutích nazýván „šikanózní“.

V napadeném rozhodnutí se žalovaný více rozepisuje ke stejné úvaze, kterou se řídil v rozhodnutí o odmítnutí žádosti, avšak nepředkládá nové poznatky, důvody, důkazy nebo nové úvahy, kterými se při rozhodování řídil, ani nemění právní posouzení odvolání, a to ani ve světle judikátů uvedených žalobcem v odvolání, ke kterým se raději nevyjadřuje.

Zákon č. 106/1999 Sb., nezužuje povinnost poskytovat informace pouze na financování z veřejných prostředků. Povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány a orgány územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky. Žalovaný by měl dle přesvědčení žalobce respektovat ustálenou judikaturu, kterou ve vztahu k obchodnímu tajemství představuje např. rozsudek č.j. 33 Ca 80/2000 - 32: „... *Nejde totiž o informaci, která by byla Magistrátu P., odboru hospodářské politiky, jako povinnému subjektu ve smyslu tohoto zákona, předána osobou, které zákon takovou povinnost neukládá, a která s poskytnutím informace nesouhlasí, ale jde o informaci známou samotnému správnímu orgánu z jeho činnosti. Neobstojí ani tvrzení povinného subjektu, že požadovaná informace je obchodním tajemstvím ve smyslu ust. § 17 obch. zákoníku, a že tedy jsou dány podmínky pro odeprání informace uvedené v ust. § 9 cit. zák. K tomu, aby se jednalo o obchodní tajemství dle cit. ustanovení obch. zákoníku, je nutno, aby byly naplněny všechny znaky stanovené zákonem, tj. musí se jednat a) o skutečnost obchodní výrobní či technické povahy související s podnikem, b) které mají alespoň potenciální hodnotu, c) nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné) mohou být dostupné např. v odborných vědeckých kruzích, d) mají být podle vůle podnikatele utajeny (podnikatel musí tuto vůli dostatečným způsobem projevit) a e) podnikatel utajení odpovídajícím způsobem zajišťuje (a tím vlastně projevil vůli skutečnosti utajit). V tomto případě žalobce požaduje informace známé správnímu orgánu, který není obchodním subjektem, z jeho činnosti, a to seznam zařízení obchodní společnosti, ke kterým dal správní žalovaný svolení, s uvedením místa a doby, na kterou byl souhlas*

vydán. Uvedená informace nemá dle názoru soudu obchodní povahu a není splněna podmínka utajení těchto skutečností obchodní společnosti, naopak jde se zřetelem na činnost společnosti zčásti (s ohledem na formulaci žádosti) o skutečnost, která je na území P. téměř notoricky známa.“

K tvrzení žalovaného, že společnost N.J.B. Real, a.s., nesouhlasila s poskytnutím informace žalobci, žalobce uvedl, že při jednání mezi žalobcem a zástupci N.J.B. Real, a.s., konaném dne 20.1.2009 v sídle N.J.B. Real, a.s., zástupci jmenované společnosti deklarovali svou ochotu předmětnou smlouvu poskytnout, ale jen za předpokladu, že tak učiní i Městská část Praha 13.

Žalobce dále namítl, že dle známých informací je obsahem předmětné smlouvy financování pořízení majetku, který bude následně bezúplatně, nebo úplatně převeden na obec. Žalobce na tomto místě poukázal na (blíže nespecifikovaný) rozsudek sp. zn. 22 Ca 222/2000, podle kterého „... *Informace týkající se nabývání nemovitého majetku obcí včetně otázek týkajících se financování těchto majetkových převodů se vztahují k působnosti obce, jejíž orgány jsou povinnými subjekty ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a jsou proto povinny takové informace na žádost fyzické nebo právnické osoby poskytnout.*“

Žalobce má za to, že rozhodnutími žalovaného v této věci bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces dle čl. 1 Ústavy a čl. 36 odst. 1 Listiny práv a svobod. Napadené rozhodnutí neobsahuje řádné odůvodnění, v čemž žalobce spatřuje vadu řízení, a to nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Žalovaný dle jeho názoru záměrně odkazuje na neurčenou argumentaci druhé smluvní strany, aniž by ji k rozhodnutí připojil. Rozhodnutí je tak protiprávní a odvolací orgán měl žalobci požadovanou informaci vydat, protože její tajení je protiústavní. Žalovaný taktéž pominul existenci § 15 zákona č. 106/1999 Sb., které mu ukládá povinnost v odůvodnění rozhodnutí uvést, kdo vykonává právo k obchodnímu tajemství. Tato osoba není v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedena. Závěrem žalobce dodal, že zamlčování a tajení informací je znakem jiného státního zřízení, než je uvedeno v Ústavě, zejména v jejím článku 1.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě mj. uvedl, že předmětná smlouva obsahuje doložku podepsanou při jejím podpisu dne 28.4.2008 oprávněnými zástupci obou smluvních stran, kterou smluvní strany sjednávají a prohlašují obsah této smlouvy za obchodní tajemství ve smyslu § 17 obchodního zákoníku. Žalobcem požadovaná smlouva tedy obsahuje takové informace, které obě dvě smluvní strany považují za obchodní tajemství, mají zájem na jejich utajení a jejich utajení odpovídajícím způsobem zajišťují.

Na základě samotné smlouvy žalovaná nenabyla žádný majetek, ať už movitý či nemovitý, a ani se nepředpokládá, že v budoucnu k nabytí nějakého majetku dojde. Smlouva se týká způsobu (modelu) financování výstavby přilehlé infrastruktury nově budovaného pražského Západního Města. Západní Město jako zcela samostatný urbanistický celek vzniká na okraji Městské části Praha 13 a bude se rozkládat na ploše 360 000 m², bude tvořeno nejen několika tisíci novými byty, ale vyrostе zde řada obchodů, privátních škol a několik nových administrativních budov. Financování výstavby infrastruktury Západního Města je ve smlouvě velmi detailně propracováno, přičemž výstavba této nové pražské aglomerace včetně přilehlé infrastruktury bude financována výhradně z prostředků privátního kapitálu, neboť na výstavbu nezbytné infrastruktury nejsou k dispozici žádné zdroje z veřejných finančních prostředků státu či města, a už vůbec ne z rozpočtu Městské části Praha 13. Celá výstavba

příslušné infrastruktury, bez které se jinak Západní Město neobejde, bude zajištěna a financována výhradně privátním sektorem, tedy jednotlivými investory v lokalitě Západního Města. I když smlouva o poskytnutí příspěvku na veřejnou infrastrukturu Západního Města je velmi obecná co do identifikace předmětu, na který má být „příspěvek“ použit, neboť v době uzavírání smlouvy nebyl tento předmět detailně znám, ve skutečnosti příspěvek společnosti N.J.B. REAL a.s., na veřejnou infrastrukturu v nově budované lokalitě Západního Města spočívá ve výstavbě, resp. ve vybudování účelových komunikací k jednotlivým objektům investora – společnosti N.J.B. REAL a.s. - vznikajících v této lokalitě. Tyto účelové komunikace zůstanou i po svém dokončení ve vlastnictví společnosti N.J.B. REAL a.s., jejich převod do vlastnictví žalovaného, resp. do vlastnictví hl.m.Prahy, se nepředpokládá. Princip modelu financování veřejné infrastruktury dle předmětné smlouvy je takový, že investor se zaváže investovat finanční prostředky v dané lokalitě ve výši propočtené dle modelu, přičemž tyto finanční prostředky bude investovat ve formě a způsobem, který si následně určí sám. Jelikož příspěvek společnosti N.J.B. REAL a.s. spočívá ve vybudování účelových komunikací sloužících výhradně k potřebě investora, resp. jím vybudovaných objektů, zůstanou tyto komunikace po jejich dokončení ve vlastnictví investora.

K tvrzení žalobce, že dle známých informací je obsahem předmětné smlouvy pořízení majetku, který bude následně bezúplatně nebo úplatně převeden na obec, žalovaný uvedl, že předmětná smlouva podléhá režimu ochrany obchodního tajemství a vzhledem ke skutečnosti, že na základě této smlouvy Městská část Praha 13 žádný majetek do svého vlastnictví doposud nenabyla, a ani v budoucnu nenabude, a dále vzhledem ke skutečnosti, že tato smlouva neupravuje ani neobsahuje žádné čerpání veřejných prostředků, bylo rozhodnuto v souladu s 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a požadovaná informace nebyla poskytnuta. Poskytnutý příspěvek na veřejnou infrastrukturu je třeba chápat jako finanční prostředky soukromého sektoru, které budou výhradně tímto sektorem v budoucnu investovány. Hypoteticky teprve v budoucnu, po realizaci celého projektu, by mohl žalovaný, resp. hl.m. Praha, a to na základě jiného právního aktu než je požadovaná informace, to jest na základě smlouvy mezi privátními investory a žalovaným a po schválení Zastupitelstvem městské části Praha 13, do vlastnictví hl.m.Prahy nabýt nemovitý majetek, a teprve pak, resp. v momentě, kdy by veřejný sektor měl k dispozici finanční prostředky poskytnuté investory jednotlivých etap výstavby Západního Města, resp. majetek vytvořený za použití těchto prostředků a nakládal by s nimi ať tím či oním způsobem, charakter těchto prostředků by se teprve pak dostal do režimu tzv. veřejných finančních prostředků, přičemž po realizaci celého projektu odpadnou důvody ochrany obchodního tajemství a smlouva o poskytnutí příspěvku na veřejnou infrastrukturu se stane plně veřejnou. Žalovaný zdůraznil, že plnění, resp. příspěvek společnosti N.J.B. REAL a.s., má výhradně věcný charakter, přičemž v případě věcného plnění může být budována toliko taková veřejná infrastruktura, která není předmětem zákona o veřejných zakázkách a investor je dle předmětné smlouvy povinen učinit prohlášení ve formě notářského zápisu o přímé vykonatelnosti závazku. Žalovaný dodal, že žádné další smlouvy o poskytnutí příspěvku na veřejnou infrastrukturu s jinými investory nebyly doposud uzavřeny.

Vzhledem ke skutečnosti, že výstavba Západního Města je současným největším urbanistickým počinem v celé České republice, jenž po listopadu 89 nemá obdoby, obsahují ustanovení smlouvy know-how, technologické a informační předpoklady, modely a znalosti pro výstavbu lokality Západního Města včetně přilehlé infrastruktury a způsobu jejího financování z prostředků privátního sektoru. Toto know-how, jež je v jednotlivých ustanoveních smlouvy obsaženo, podléhá režimu obchodního tajemství ve smyslu příslušných ustanovení obchodního zákoníku. Únikem know-how obsaženého ve smlouvě, zejména pak

únikem informací týkajících se modelu financování a způsobu zajištění privátních finančních zdrojů, by mohla být ohrožena samotná realizace celého projektu výstavby Západního Města. Know-how by mohlo být zneužito určitými lobbistickými skupinami, žalobce nevyjímaje. Dle know-how obsaženého ve smlouvě bude postupováno i v dalších etapách výstavby jednotlivých částí Západního Města, resp. při zajištění výstavby příslušné infrastruktury dalšími privátními investory, kteří budou mít v této lokalitě zájem realizovat své podnikatelské projekty (např. developerské společnosti, apod.). Podíl společnosti N.J.B. REAL a.s., na výstavbě veřejné infrastruktury, realizovaný na základě smlouvy o poskytnutí příspěvku na veřejnou infrastrukturu, pokryje pouze malý zlomek nezbytné infrastruktury.

K tvrzení žalobce, že informace o existenci předmětné smlouvy byla zveřejněna v souvislosti s územním rozhodnutím sp. zn. OUR 4585/06/Bar ze dne 24.10.2007 na stavbu „Západní město - Západní část při komunikaci Jeremiášova, Východní část při komunikaci Jeremiášova, Praha 13“ v katastrálním území Stodůlky, žalovaný poznamenal, že uzavření smlouvy jako takové zveřejnil na svých webových stránkách jako text usnesení č. 157 Zastupitelstva městské části Praha 13 ze dne 12.12.2007. Všechna usnesení Rady a Zastupitelstva městské části Praha 13 se zveřejňují na webových stránkách žalovaného automaticky a bez jakékoliv „souvislosti“, kterou tomuto zveřejnění mylně přisuzuje žalobce.

K tvrzení žalobce, že zástupci společnosti N.J.B. Real a.s., měli dne 20.1.2009 při jednání konaném v sídle společnosti deklarovat ochotu smlouvu žalobci poskytnout, žalovaný uvedl, že mu o tomto jednání není nic známo.

Žalovaný má za to, že jak orgán prvního stupně, tak i odvolací orgán postupoval při posuzování žalobcovy žádosti, zcela v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., jakož i dalšími právními předpisy. Napadené rozhodnutí obsahuje všechny právními předpisy stanovené a požadované náležitosti. Odvolací orgán napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se se všemi odvolacími námitkami žalobce.

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Žalobce při jednání soudu poukázal na stanovisko Ministerstva vnitra ČR č.j. MV-50216-2/ODK-2011 ze dne 27.4.2011 k otázce, kdo je kompetentní rozhodovat jako druhostupňový správní orgán o odvolání úřadu městské části. Právní zástupce žalovaného při jednání soudu předložil k nahlédnutí kopii předmětné smlouvy ze dne 28.4.2008, ze které soud zjistil, že tato smlouva byla uzavřena podle § 269 odst. 2 obchodního zákoníku pod č. S/330/006/1604/1/2009 mezi Městskou částí Praha 13, se sídlem Sluneční náměstí 2580/13, Praha 5, IČO 00241687, zast. Ing. Davidem Vodrážkou, starostou a N.J.B. Real, a.s., společností zapsanou v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl B, vložka 8509, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 1/846, IČO 27082401, zast. Ing. Michalem Kociánem, předsedou představenstva a Alexandrem Adámkem, prvním místopředsedou představenstva jako investorem. Na poslední straně smlouvy je otisk úředního razítka označeného jako „Doložka o sjednání obchodního tajemství,“ podle kterého smluvní strany sjednávají a prohlašují obsah smlouvy obchodním tajemstvím ve smyslu § 17 obchodního zákoníku. Tato doložka byla vyhotovena podle razítka 28.4.2008.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti významné pro posouzení věci:

V žádosti ze dne 21.1.2009, označené jako „žádost o informaci podle zák. č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím“, žalobce požádal žalovaného „podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí a podle zák. č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím“ o zpřístupnění informace – předmětné smlouvy s tím, že informace o smlouvě byla zveřejněna v souvislosti s územním rozhodnutím na stavbu „Západní město - Západní část při komunikaci Jeremiášova, Východní část při komunikaci Jeremiášova, Praha 13“ v katastrálním území Stodůlky.

Společnost N.J.B. REAL a.s. sdělila dopisem ze dne 28.1.2009 žalovanému, že z důvodu zachování obchodního tajemství nesouhlasí s poskytnutím předmětné smlouvy třetím stranám.

Úřad městské části Praha 13, odbor kanceláře starosty rozhodnutím ze dne 4.2.2009 č.j. 2/2009, ev. č. P13-07107/2009 nevyhověl žádosti žalobce o poskytnutí informace v podobě předmětné smlouvy. V odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti úřad uvedl, že druhá smluvní strana byla písemně požádána o souhlas s poskytnutím informace a doručila své nesouhlasné stanovisko, protože obsah smlouvy považuje za obchodní tajemství. Protože se ve smlouvě nejedná o žádné využívání veřejných prostředků, lze předmětnou smlouvu považovat za obchodní tajemství ve smyslu § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obchodní zákoník“). Podle § 9 zákona č. 106/1999 Sb., povinný subjekt požadovanou informaci, pokud je obchodním tajemstvím, neposkytne.

Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti podal žalobce odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v následně podané žalobě. Namítl, že zákon č. 106/1999 Sb., nezužuje povinnost poskytovat informace pouze na financování z veřejných prostředků. Neztotožnil se s názorem odboru kanceláře starosty Úřadu Městské části Praha 13, že obsah předmětné smlouvy je třeba považovat za obchodní tajemství, přičemž odkázal na judikaturu vztahující se k obchodnímu tajemství, a sice na rozsudky č.j. 33 Ca 80/2000-32 a 22 Ca 222/2000. Dále v odvolání namítl, že v rozhodnutí i způsobu jeho odůvodnění shledává porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 1 Ústavy a čl. 36 odst. 1 Listiny práv a svobod, neboť rozhodnutí neobsahuje žádné odůvodnění, což má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů rozhodnutí. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.8.2004 sp. zn. 5A 48/2001. Dle žalobce je odvoláním napadené rozhodnutí protiústavní a odvolací orgán by mu měl požadovanou informaci vydat, protože její tajejní je protiústavní.

Starosta Městské části Prahy 13 napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán dospěl k závěru, že odbor kanceláře starosty Úřadu Městské části Praha 13 postupoval při posuzování žádosti žalobce o zpřístupnění předmětné smlouvy v souladu s právními předpisy, zejména pak s příslušnými ustanoveními zákona č. 106/1999 Sb., a nepochybil ani při posouzení žádosti, kdy dospěl k závěru, že požadovanou informaci nelze poskytnout, neboť je obchodním tajemstvím ve smyslu § 17 obchodního zákoníku.

Odvolací orgán dále konstatoval, že žalobce požádal o zpřístupnění předmětné smlouvy též podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů. Protože předmětná smlouva neupravuje žádné skutečnosti, které by jakkoli zasahovaly či se jinak dotýkaly životního prostředí, tento zákon se na poskytnutí požadované informace nevztahuje a jeho ustanovení nemohou být v této záležitosti aplikována.

Odvolací orgán neshledal, že by se odbor kanceláře starosty Úřadu Městské části Praha 13 k žalobcově žádosti o informaci vyjádřil velmi obecně a že by své rozhodnutí náležitě nezdůvodnil. Má za to, že odbor kanceláře starosty Úřadu Městské části Praha 13 rozhodnutí ze dne 4.2.2009 řádně odůvodnil, a to mimo jiné tím, že požadovanou informaci, resp. předmětnou smlouvu lze považovat za obchodní tajemství ve smyslu § 17 obchodního zákoníku. Odvolací orgán na tomto místě konstatoval, že žalobcem požadovaná smlouva obsahuje doložku podepsanou při podpisu smlouvy dne 28.4.2008 oprávněnými zástupci obou smluvních stran, kterou smluvní strany sjednávají a prohlašují obsah této smlouvy za obchodní tajemství ve smyslu § 17 obchodního zákoníku. Požadovaná smlouva tedy obsahuje takové informace, které smluvní strany, a zejména pak společnost N.J.B. REAL a.s., považují za obchodní tajemství a společnost N.J.B. REAL a.s. má zájem na jejich utajení a jejich utajení odpovídajícím způsobem zajišťuje. Vzhledem ke skutečnosti, že požadovaná informace podléhá ochraně v režimu obchodního tajemství, obrátil se orgán prvního stupně na společnost N.J.B. REAL a.s., se žádostí o souhlas s poskytnutím požadované informace žalobci. Společnost N.J.B. REAL a.s., doručila dopisem ze dne 28.1.2009 své nesouhlasné stanovisko, kdy z důvodu zachování obchodního tajemství s poskytnutím požadované informace nesouhlasí. Veškeré tyto skutečnosti byly v odůvodnění rozhodnutí řádně uvedeny.

K námitce žalobce, že dle známých informací je obsahem předmětné smlouvy pořízení majetku, který bude následně bezúplatně převeden na obec, a s tím související argumentací, podle níž informace týkající se nabývání nemovitého majetku obcí včetně otázek týkajících se těchto majetkových převodů se vztahují k působnosti obce a povinné orgány jsou povinny takové informace na žádost fyzické nebo právnické osoby poskytnout, odvolací orgán poznamenal, že předmětná smlouva podléhá režimu ochrany obchodního tajemství. Vzhledem ke skutečnosti, že na základě této smlouvy Městská část Praha 13 žádný majetek do svého vlastnictví nenabyla a s přihlédnutím k tomu, že smlouva neupravuje ani neobsahuje žádné čerpání veřejných prostředků, rozhodl orgán prvního stupně v souladu s 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a požadovanou informaci neposkytl. Poskytnutý příspěvek na veřejnou infrastrukturu je třeba chápat jako finanční prostředky soukromého sektoru, které budou tímto sektorem (nikoliv tedy veřejným sektorem) v budoucnu investovány a jimiž veřejný sektor do současné doby nijak nedisponuje. Teprve v momentě, kdy by veřejný sektor měl tyto prostředky k dispozici (což nemá) a nakládal by s nimi ať tím či oním způsobem, by se charakter těchto prostředků dostal do režimu zákona č. 106/1999 Sb.

K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.8.2004 sp. zn. 5A 48/2001 odvolací orgán podotkl, že tento judikát se vztahuje na situaci, kdy spis obsahuje podklady pro rozhodnutí, jejichž obsahem jsou protichůdná sdělení příslušných orgánů, a kdy správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nevyloží, které podklady vzal v úvahu jako podklad pro své rozhodnutí a které vyloučil a proč. Pak je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důkazů. Tento judikát Nejvyššího správního soudu však nelze na rozhodnutí odboru kanceláře starosty Úřadu Městské části Praha 13 ze dne 4.2.2009 aplikovat, neboť předmětný spis neobsahuje žádná protichůdná sdělení a odbor kanceláře starosty Úřadu Městské části Praha 13 v odůvodnění rozhodnutí řádně vyložil, které skutečnosti a podklady

vzal v úvahu pro své rozhodnutí a na základě jakých skutečností o žádosti rozhodl. Odvolací orgán rovněž dospěl k závěru, že pro posouzení věci nemají právní význam ani ostatní námitky obsažené v odvolání.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.

Podle § 17 obchodního zákoníku předmětem práv náležejících k podniku je i obchodní tajemství. Obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle § 15 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle § 11 odst. 2 písm. c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.

Podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.

Podle § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

Podle § 76 odst. 3 s.ř.s. nejsou-li důvody pro postup podle ustanovení odstavců 1 a 2 nebo podle § 51, nařídí předseda senátu jednání. Z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2 soud napadené rozhodnutí zruší, popřípadě vysloví jeho nicotnost i tehdy, vyjdou-li tyto vady najevo při jednání.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Důvodem pro odmítnutí žalobcovy žádosti byla dle povinného subjektu, a stejně tak dle odvolacího orgánu skutečnost, že požadovaná informace, tj. předmětná smlouva, podléhá režimu ochrany obchodního tajemství. Co se rozumí obchodním tajemstvím je vymezeno

v ustanovení § 17 obchodního zákoníku. Jen jsou-li splněny *současně všechny znaky* stanovené v citovaném ustanovení, může být určitá skutečnost oprávněně označena za obchodní tajemství. Musí se tedy jednat o skutečnost obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.3.2008 č.j. 7 As 24/2007 – 106, s ohledem na toto vymezení pojmu obchodní tajemství je nepochybně prioritní, aby podnikatel, který chce určité skutečnosti chránit jako obchodní tajemství, sám tyto skutečnosti takto aktivně označil. To však samo o sobě k tomu, aby obchodní tajemství bylo uplatněno jako důvod pro odepření poskytnutí informací, nestačí. Pro takový závěr nelze ve znění ustanovení § 9 zákona o informacích najít oporu. *Pouhé označení informace podnikatelem za obchodní tajemství není dostačující, aby požadovaná informace nebyla poskytnuta*, protože podnikatel není povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 2 zákona o informacích a není možné na něj přenášet oprávnění a povinnosti týkající se informační povinnosti podle citovaného zákona. *Správní orgán je proto vždy povinen zkoumat, zda informace označená podnikatelem za obchodní tajemství skutečně splňuje všechny náležitosti obchodního tajemství podle ustanovení § 17 obchodního zákoníku*. Pokud totiž tomu tak není, o obchodní tajemství se nejedná. V takovém případě by povinný subjekt musel ignorovat tvrzení podnikatele o existenci obchodního tajemství a požadované informace žadateli poskytnout, pokud by ovšem nebyl dán jiný důvod pro odepření informací. Důvod pro odepření informací stanovený v ustanovení § 9 odst. 1 zákona o informacích je totiž vázán na existenci obchodního tajemství *de iure*, nikoli na pouhý názor zdroje informací. Povinný subjekt proto musí v řízení postupovat v souladu se správním řádem. Musí tedy vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, tzn. prověřit splnění podmínek existence obchodního tajemství a neakceptovat bez dalšího tvrzení podnikatele.

Odvolací orgán se shodně jako povinný subjekt ve svém rozhodnutí omezil na konstatování, že předmětnou smlouvu lze považovat za obchodní tajemství, aniž by jakkoliv hodnotil, zda jsou v případě této smlouvy splněny *současně všechny znaky obchodního tajemství* ve smyslu zákonné definice tohoto pojmu obsažené v § 17 obchodního zákoníku. Jediný znak obchodního tajemství, který odvolací orgán v napadeném rozhodnutí zmiňuje, je vůle podnikatele – společnosti N.J.B. REAL a.s., utajit skutečnosti obsažené v předmětné smlouvě, kterou lze dovodit z písemného prohlášení jmenované společnosti ze dne 28.1.2009. Na tomto místě soud uvádí, že i kdyby zástupci společnosti N.J.B. REAL a.s., na jednání konaném dne 20.1.2009 skutečně deklarovali ochotu předmětnou smlouvu žalobci poskytnout, jak tvrdí žalobce v podané žalobě, projev vůle jmenované společnosti zachycený v písemném prohlášení ze dne 28.1.2009, z něhož žalovaný při rozhodování v dané věci oprávněně vycházel, svědčí o zcela opačném postoji.

Ostatní náležitosti obchodního tajemství stanovené v § 17 obchodního zákoníku, tedy to, zda předmětná smlouva obsahuje skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, zda tyto skutečnosti mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu a zda nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, však žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nehodnotil, neboť je zřejmé považoval za dané. Jeho rozhodnutí je tak v tomto směru nepřezkoumatelné.

Vytčena vada řízení nemůže být zhojena tím, že žalovaný až ve vyjádření k žalobě uvedl některé úvahy o tom, proč je podle jeho názoru skutečnosti obsažené v předmětné

smlouvě nutno považovat za obchodní tajemství (obsahem smlouvy je know-how, možnost ohrožení realizace celého projektu výstavby Západního Města při úniku tohoto know-how aj.) Předmětem soudního přezkumu je zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu, který bezprostředně zasahuje do právní sféry žalobce. Vyjádření žalovaného k žalobě je toliko procesním úkonem správního orgánu učiněným v rámci řízení před soudem, který se práv a povinností žalobce nedotýká, netvoří jeden celek s přezkoumávaným rozhodnutím, a proto jím nemohou být zhojeny případné nedostatky a vady napadeného rozhodnutí mající za následek jeho nezákonnost.

Žalovanému je třeba vytknout též porušení ustanovení § 15 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. V dané věci nebylo žalobcově žádosti vyhověno z důvodu ochrany obchodního tajemství podle § 9, a proto měl povinný subjekt v odůvodnění rozhodnutí uvést, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství. Vzhledem k tomu, že předmětem obchodního tajemství má být smlouva, kterou uzavřel sám žalovaný, je tato osoba povinnému subjektu nepochybně známa.

Žalobcem citovaný rozsudek „22 Ca 222/2000“ dle názoru soudu nijak neřeší střet mezi právem na informace a zákonem stanovenou povinností informace neposkytnout, je-li požadovaná informace obchodním tajemstvím. Žalovanému je pak třeba přisvědčit v tom, že obsahem spisu nejsou žádné podklady, které by obsahovaly protichůdná sdělení příslušných orgánů, takže žalobcův poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.8.2004 sp. zn. 5 A 48/2001 obsažený v odvolání byl zcela nepřípadný.

Soud závěrem uvádí, že se neztotožnil s argumentací žalobce uplatněnou až při jednání před soudem, že o jeho odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu neměl rozhodovat starosta Městské části Praha 13, ale Magistrát hl. m. Prahy. Dle názoru soudu je povinným subjektem, jemuž přísluší rozhodnout o žalobcově žádosti o poskytnutí informace, Městská část Praha 13, tj. obec jako územní samosprávný celek, jehož samostatné působnosti se požadovaná informace týká. Protože nadřízený orgán obce nelze určit postupem podle § 178 správního řádu, rozhoduje v odvolacím řízení podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., ten, kdo stojí v čele povinného subjektu, tedy starosta obce.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. ve spojení s § 76 odst. 3 s.ř.s. rozsudkem zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Protože stejnou vadou řízení je stíženo i prvostupňové rozhodnutí povinného subjektu, soud postupoval podle § 78 odst. 3 s.ř.s. a zrušil i toto rozhodnutí. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nebyly splněny podmínky pro postup podle 16 odst. 4 věta druhá zákona č. 106/1999 Sb., tedy pro to, aby soud spolu se zrušením napadeného rozhodnutí a zrušením prvostupňového rozhodnutí povinného subjektu zavázal povinný subjekt k tomu, aby žalobci poskytl požadovanou informaci. Vytčená vada řízení soudu znemožňuje přezkoumat, zda v daném případě skutečně existuje důvod pro odmítnutí žádosti, o který je napadené rozhodnutí (a stejně tak rozhodnutí povinného subjektu) opřeno.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2012

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.